

LOUIS FRANK

Wij mogen helaas thans wel met zekerheid aannemen, dat onze trouwe medewerker en vriend niet meer in leven is. In Februari 1943 werd hij van Westerbork naar het Oosten gedeporteerd; sindsdien hebben wij nimmer meer iets van hem vernomen. Ingelicht als wij thans zijn over de behandeling in Deutsche concentratiekampen, kunnen wij bezwaarlijk meer aannemen, dat deze zeven en zestig jarige hartpatiënt die behandeling zou hebben doorstaan.

Louis Frank werd 25 Juni 1878 te Amsterdam geboren, als zoon van Bernard Frank, bekend tandarts aldaar. Hij studeerde medicijnen aan de Universiteit te Amsterdam, werd in 1903 tot arts bevorderd en vestigde zich als huisarts te Hoogeveen, alwaar hij tot 1913 bleef. Hij bekwaamde zich vervolgens aan verschillende Deutsche Universiteiten in tandheelkunde en mondchirurgie en vestigde zich daarna als mondarts te Rotterdam, waar ook zijn broer, Leopold Frank, de tandheelkundige praktijk uitoefende. In 1914 ging hij naar Amsterdam, waar hij zich eerst in de Van Baerlestraat, later in de Roemer Visscherstraat als mondarts vestigde en al dadelijk een werkzaam aandeel nam in het professionele verenigingsleven en o.a. tot voorzitter der Amst. Tandheelk. Vereniging werd gekozen. Ook in het Ned. Tandheelk. Genootschap bekleedde hij een bestuursfunctie. Als arts richtte zich zijn belangstelling naar de tandheelkundige wetenschap in haar vollen omvang en talrijk zijn de publicaties van zijn hand, opgenomen in ons Tijdschrift, waaraan hij niet minder dan vier en twintig jaar als medisch redacteur was verbonden.

In de 22 jaar van onze samenwerking is, hoe kon het anders met een karakter als van Louis Frank, een hechte vriendschapsband ontstaan, die in staat was, elk meeningsverschil te overbruggen en die een redactioneleen arbeid mogelijk maakte, die het Tijdschrift slechts ten goede kon komen.

De redactievergaderingen ten huize van den toenmaligen Hoofdredacteur Nord of bij mij, zij zullen in onze herinnering voortleven als even zoovele hoogtepunten in ons leven, waarbij de gedachtenwisseling, niet in het minst door den fijnen geest en den zin voor humor van dezen diep betreurden kameraad op een hoog peil placht te staan. Zijn aantrekkelijke levensblijheid, die hem, in de jaren dat hij aan een kwaal leed, waarvan hij den ernst natuurlijk volkomen begreep, slechts zelden verliet, deed hem misschien het gevaar van zijn situatie, toen hij, na zeer, zeer lange aarzeling in November 1942 onderdook, niet in zijn vollen omvang beseffen en de zoo noodzakelijke voorzichtigheid niet voldoende betrachten. En toen hij de eerste dagen van 1943 naar Westerbork werd overgebracht, ontvingen wij per briefkaart van hem de opgewekte mededeeling, dat hij op weg was „naar zijn nieuw buitenverblijf”. Het was het laatste levensteeken dat wij van hem mochten ontvangen; het typeert den mensch, die zich voor altijd een bijzondere plaats in de herinnering van allen, die hem nader hebben gekend, heeft veroverd.